

să fie supus unor standarde legale de protecție a investitorului similare celor impuse de directiva menționată?

(¹) Directiva 2004/39/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 21 aprilie 2004 privind piețele instrumentelor financiare, de modificare a Directivelor 85/611/CEE și 93/6/CEE ale Consiliului și a Directivei 2000/12/CE a Parlamentului European și a Consiliului și de abrogare a Directivei 93/22/CEE a Consiliului (JO L 145, p. 1, Ediție specială, 06/vol. 8, p. 247).

Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare introdusă de Juzgado Mercantil de Barcelona (Spania) la 30 decembrie 2011 — Alfonso Carlos Amselem Almor/ NCG Banco, S.A.

(Cauza C-665/11)

(2012/C 80/16)

Limba de procedură: spaniola

Instanța de trimitere

Juzgado Mercantil de Barcelona

Părțile din acțiunea principală

Reclamant: Alfonso Carlos Amselem Almor

Pârâtă: NCG Banco, S.A.

Întrebările preliminare

1. În cazul în care o instituție de credit propune unui client, cu care a semnat în prealabil un contract de credit ipotecar, un contract swap pe rata dobânzii pentru a compensa riscul de variație a ratei dobânzii tranzacției anterioare, acesta trebuie considerat un serviciu de consiliere în investiții potrivit definiției de la articolul 4 alineatul (1) punctul 4 din Directiva 2004/39/CE (¹)?
2. Omiterea testului de adecvare, prevăzut la articolul 19 alineatul (4) din directiva menționată pentru investitorii persoane fizice, trebuie să determine nulitatea absolută a contractului swap pe rata dobânzii semnat între investitor și instituția de credit care oferă serviciile de consiliere?
3. În cazul în care serviciul furnizat în condițiile descrise nu este considerat consiliere în investiții, simplul fapt de a proceda la achiziționarea unui instrument financiar complex, precum un contract swap pe rata dobânzii, fără a efectua testul de relevanță prevăzut la articolul 19 alineatul (5) din Directiva 2004/39/CE, din motive imputabile instituției de investiții, determină nulitatea absolută a contractului de achiziție semnat cu aceeași instituție de credit?
4. În conformitate cu articolul 19 alineatul (9) din Directiva 2004/39/CE, simplul fapt că o instituție de credit propune

un instrument financiar complex asociat unui credit ipotecar constituie un motiv suficient pentru a exclude aplicarea obligațiilor de a efectua testul de adecvare și testul de relevanță, prevăzute la articolul 19 menționat, pe care instituția de investiții trebuie să le efectueze în privința investitorilor persoane fizice?

5. Pentru a putea exclude aplicarea obligațiilor prevăzute la articolul 19 din Directiva 2004/39/CE, este necesar ca produsul financiar asociat instrumentului financiar propus să fie supus unor standarde legale de protecție a investitorului similare celor impuse de directiva menționată?

(¹) Directiva 2004/39/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 21 aprilie 2004 privind piețele instrumentelor financiare, de modificare a Directivelor 85/611/CEE și 93/6/CEE ale Consiliului și a Directivei 2000/12/CE a Parlamentului European și a Consiliului și de abrogare a Directivei 93/22/CEE a Consiliului (JO L 145, p. 1, Ediție specială, 06/vol. 8, p. 247).

Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare introdusă de Tribunale Amministrativo per la Sardegna (Italia) la 2 ianuarie 2012 — Danilo Tola/Ministero della Difesa

(Cauza C-4/12)

(2012/C 80/17)

Limba de procedură: italiana

Instanța de trimitere

Tribunale Amministrativo per la Sardegna

Părțile din acțiunea principală

Reclamant: Danilo Tola

Pârât: Ministero della Difesa

În urma retragerii, la 5 ianuarie 2012, a cererii de pronunțare a unei hotărâri preliminare, cauza a fost radiată de pe rolul Curții de Justiție prin Ordonanța din 18 ianuarie 2012.

Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare introdusă de Augstākās tiesas Senāts (Letonia) la 17 ianuarie 2012 — Mohamad Zakaria

(Cauza C-23/12)

(2012/C 80/18)

Limba de procedură: letona

Instanța de trimitere

Augstākās tiesas Senāts

Părțile din acțiunea principală

Recurent: Mohamad Zakaria

Întrebările preliminare

1. Articolul 13 alineatul (3) din Regulamentul (CE) nr. 562/2006 al Parlamentului European și al Consiliului din 15 martie 2006 de instituire a unui Cod comunitar privind regimul de trecere a frontierelor de către persoane (Codul Frontierelor Schengen) ⁽¹⁾ prevede ca o persoană să aibă dreptul să formuleze o cale de atac doar împotriva unui refuz al intrării sau și împotriva unor încălcări comise în cursul procedurii de adoptare a deciziei de autorizare a intrării?
2. În cazul în care răspunsul la prima întrebare este afirmativ, dispoziția menționată anterior impune statelor membre, în lumina considerentului (20) al Regulamentului (CE) nr. 562/2006 și a articolului 6 alineatul (1) din acesta, precum și a articolului 47 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, obligația să garanteze o cale de atac efectivă în fața unei instanțe judecătorești?
3. În cazul în care răspunsul la prima întrebare este afirmativ, iar răspunsul la a doua întrebare este negativ, articolul 13 alineatul (3) din Regulamentul (CE) nr. 562/2006, impune statelor membre, în lumina considerentului (20) al Regulamentului (CE) nr. 562/2006 și a articolului 6 alineatul (1) din acesta, precum și a articolului 47 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, obligația să garanteze o cale de atac efectivă în fața unui organ administrativ care să răspundă, din punct de vedere instituțional și funcțional, acelorași garanții ca o instanță judecătorească?

(¹) JO L 105, p. 1, Ediție specială, 19/vol. 8, p. 5.

Acțiune introdusă la 31 ianuarie 2012 — Comisia Europeană/Republica Polonă

(Cauza C-48/12)

(2012/C 80/19)

Limba de procedură: polona

Părțile

Reclamantă: Comisia Europeană (reprezentanți: P. Hetsch, S. Petrova și K. Herrmann, agenți)

Pârâtă: Republica Polonă

Concluziile reclamantei

- Constatarea faptului că, prin neadoptarea tuturor actelor cu putere de lege și actelor administrative necesare pentru a se conforma Directivei 2008/50/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 21 mai 2008 privind calitatea aerului înconjurător și un aer mai curat pentru Europa și, în orice caz, prin neinformarea Comisiei cu privire la aceste dispoziții, Republica Polonă nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul articolului 33 alineatul (1) din directiva menționată;
- obligarea Republicii Polone, în temeiul articolului 260 alineatul (3) TFUE, la plata unor penalități pentru nerespectarea obligației de notificare a măsurilor de transpunere a Directivei 2008/50/CE, la cota zilnică de 71 521,38 euro, începând de la data pronunțării hotărârii în prezenta cauză;
- obligarea Republicii Polone la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

Comisia afirmă că Republica Polonă nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul articolului 33 alineatul (1) din Directiva 2008/50/CE (denumită în continuare: „Directiva CAFE”).

Directiva CAFE este principalul instrument juridic la nivelul Uniunii Europene în ceea ce privește poluarea aerului, aceasta urmărește așadar protejarea mediului și a sănătății umane. Aceasta prevede, printre altele, normele de evaluare și de măsură, precum și obiectivele de reducere a concentrației atmosferice a pulberilor, care sunt substanțele cele mai nocive în aer pentru sănătatea umană. Aceasta impune statelor membre să limiteze concentrația de expunere la PM_{2,5} la 20 de micrograme/m³ în 2015. În plus, aceasta indică o valoare-țintă pentru PM_{2,5} de 25 de micrograme/m³, care trebuie atinsă la 1 ianuarie 2010. Aceasta impune de asemenea statelor membre să atingă valoarea-limită pentru PM_{2,5} de 25 de micrograme/m³ în 2015 (etapa 1), în timp ce în cursul etapei 2 (până în 2020) aceasta va trebui să fie egală cu 20 de micrograme/m³. În plus, Directiva CAFE impune statelor membre să acorde accesul public la informațiile privind calitatea aerului și privind celelalte măsuri adoptate în temeiul acesteia (articolul 26 și următoarele).

În temeiul articolului 33 alineatul (1) din Directiva CAFE, Republica Polonă trebuia să adopte și să pună în aplicare legislația națională necesară pentru a se conforma directivei până la 11 iunie 2010.

Republica Polonă nu a integrat în ordinea juridică poloneză și nu a pus în aplicare toate actele necesare. Elaborarea liniilor directoare ale proiectului de lege de modificare — Legea privind protecția mediului și alte acte juridice — de Ministerul mediului nu reprezintă îndeplinirea obligației prevăzute la articolul 33 alineatul (1) din Directiva 2008/50/CE.